

Oefenen in verwondering

Geliefd mens,

Een ei. Heb je er ooit weleens naar gekeken als iets wat geen mens zou kunnen bedenken?
Die vorm. Ongrijpbaar als voorwerp. Een eindeloos mooie verpakking van toekomstig leven?¹

Dit zijn woorden van Henk Helmantel bij een schilderij van zijn hand. Ik zag twee eieren in een verlaten merelnest. Er gebeurde iets met me terwijl ik ernaar keek. In de kleuren, door de subtiele streken, in de details van de takjes en hoe hij het licht en de schaduw had gevat. Er sprak zoveel liefde en verwondering voor de schepping uit. Ik wilde een ei daarna nooit meer als iets gewoons zien. Zijn blik en zijn visie veranderden de mijne.

In hetzelfde museum las ik een uitspraak van Jopie Huisman. Hij hield van 'De Holle Mar', een weidegebied in de buurt van Workum. 'Als mijn maag het verdragen kon, zou ik er de modder nog van opeten. De hemel kan nooit mooier zijn dan De Holle Mar. Als ik hier alleen ben, voel ik me als aan een draad met mijn Schepper.' De modder willen opeten en je aan een draad met je Schepper voelen. Met de Ene, de eeuwigheid, met levensmacht, met de bron. Met iets van een heel andere orde. Met God. Met ...

In verbinding met dat wat ons - en alles wat was, is en worden zal - het leven geeft, kijkend vanuit dat gevoel voor mysterie, worden een ei en modder iets heel bijzonders. En terwijl het schilderij en de woorden mij dichterbij het wonder brengen, blijft het geheim ongrijpbaar.

Misschien ken je het verlangen om diep geraakt en ontroerd te zijn, op je kop naar huis te gaan, van je voeten geblazen. Maar de werkelijkheid is, dat het ons niet zo heel vaak overkomt. En toch: juist in het goed kijken kan het gebeuren. Als je regelmatig oefent en als je jezelf ervoor openstelt, dan kun je het zien en voelen. Misschien heb je iets nodig om het lawaai in je hoofd te laten verstillen waardoor je hieraan aandacht kunt geven. Weet je wat jou daarbij behulpzaam kan zijn? En wat kun je daarover leren van anderen?

Gevoed en geworteld in ons apostolisch-zijn, willen we leven vanuit eerbied voor het wonder in ogenschijnlijk gewone dingen. Als apostolische mensen zoeken we steeds opnieuw naar ruimte om de overstijgende dimensie te ervaren en daar woorden aan durven te geven. Het maakt deel uit van onze persoonlijke ontwikkeling, het geeft ons richting en we leven het voor aan onze kinderen. In zo'n manier van kijken en leven ligt schoonheid en in het oefenen ervan ligt diezelfde schoonheid.

Waar ga jij je vandaag over verwonderen? En morgen en overmorgen...?

Met mijn hartelijke groet, graag uw zuster,
Nanda Ziere

We herinneren ons aan onze doopbeloftes